

kere, børn af sindslidende, børn af fængslede og børn af andre, som har tunge sociale problemer, har, men som kan være svære at få øje på.

I forbindelse med f.eks. alkohol tror jeg desværre – det er vist en kendt sag – at der er langt, langt flere alkoholikere end dem, der nogen sinde kommer i berøring med behandlingssystemet, og det at udvikle metoder og veje til at give deres børn et tilbud for bare et kort frirum til at forholde sig til en verden, som ikke er præget af alkoholisme og misbrug, er en meget stor opgave.

Det er en svær opgave, det medgiver vi gerne. Men vi mener faktisk, at der i forbindelse med satspuljen er taget hånd om at sikre midlerne, og det, som nu er afgørende, er, om regeringen i et samarbejde med Folketinget vil sikre, at det forebyggende arbejde bliver til en realitet og ikke blot til ønsketænkning.

Kl. 15.15

Line Barfod (EL):

Man kan jo have forskellige meninger om, hvem de dårligst stillede i dette samfund er, og hvem det er, der har behov for at få tilført yderligere midler.

Hvis man ser på finansloven, ser det ud til, at regeringens og Dansk Folkepartis opfattelse er, at dansk erhvervsliv er nogle af dem, der trænger mest. I hvert fald sørgede man for, at dansk erhvervsliv fik skattelettelser for over 2 mia. kr., samtidig med at man skar ned på det sociale arbejde, det forebyggende arbejde, og også arbejdsmiljø og mange andre former for forebyggende arbejde blev der skåret kraftigt ned på.

Det sker i en situation, hvor 10 pct. af borgerne i Danmark lever under fattigdomsgrænsen, i en situation, hvor antallet af hjemløse er stigende, og hvor København nu er en by, hvor tiggere og hjemløse desværre er synlige, overordentlig synlige, i gadebilledet. Der er overbelægning på de psykiatriske afdelinger, og offentlige ansatte på sygehuse, plejehjem, bistandskontorer, døgninstitutioner for børn og unge, botilbud for psykisk syge og handicappede melder om ringere og ringere arbejdsforhold, og det betyder dårligere hjælp til dem, der har behov.

Fra Enhedslistens side mener vi, at det allerbedste, man kan gøre for dem, der har det svært, og som lever under fattigdomsgrænsen, er at forhøje deres indkomster, så de kommer over fattigdomsgrænsen, så de har penge nok til at købe de mest nødvendige og mest basale ting, og sørge for, at de har en bolig.

Regeringens svar har i stedet været at nedlægge en lang række råd og nævn, at løfte pegefingeren over for kommuner, som bl.a. for at styrke indsatsen på det sociale område har forøget de offentlige udgifter. Filosofien fra regeringen og for Dansk Folkeparti synes at være: Lad Fanden tage de sidste. Beboerråd giverne er sparet væk, der spares på byfornyelse og kvartersløft, og en god bolig synes efterhånden at skulle være forbeholdt dem, der har råd til at købe den.

I et af verdens rigeste lande er det ikke en selvfølge, at man har råd til medicin, når man er syg, at man har råd til at få lavet sine tænder, råd til briller, råd til at spise sundt og godt hver dag, råd til at have en seng at sove i.

At skulle forsørge sine børn for en kontanthjælp betyder, at man hver dag bliver konfronteret med sin egen elendighed. Der er ikke råd til, at børnene kan gå til fritidsaktiviteter som fodbold, og ferier er et ukendt begreb. Det kniber med at opfylde børnenes mest basale behov, og børn af en kontanthjælpsmodtager har selvfølgelig de samme ønsker og drømme som kammeraterne i skolen om smart tøj, rulleskøjter, mobiltelefon osv.

Pensionister, der har knoklet hele livet, oplever at skulle stå med hatten i hånden og få endevendt deres økonomiske forhold, fordi de ikke har råd til tandprotesen, brillerne osv. For en stor del af befolkningen er et køleskab eller en støvsuger, der går i stykker, en økonomisk katastrofe, de har nemlig ikke råd til at købe en ny.

Større økonomisk ulighed medfører polarisering og konfrontation. Den er en direkte trussel mod demokratiet og fællesskabet. Hvis man ikke fornemmer, at man er herre over sit eget liv, hvis man føler sig magtesløs, så risikerer vi, at man giver op, at man mister troen på fremtiden og på mulighederne. Og samfundets svar skal ikke være mistænkeliggørelse og øget kontrol. Vores forslag er, at man i stedet giver folk penge nok til, at de har styrke og overskud til at se en vej ud af problemerne og f.eks. komme i gang med en uddannelse eller et arbejde.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det var en ordentlig omgang, vi der fik fra fru Line Barfod. Skeletterne vælter ud af skabet fra den tidligere regering og dens parlamentariske grundlag. Det er jo et forfærdeligt samfund, vi har fået opbygget, og det er gået så gruelig galt i de sidste 9 år. Jeg må spørge fru Line Barfod: Hvordan i alverden har Enhedslisten dog kun-